

je — ne toliko družbi sv. Mohorja, kolikor našim drugim društvom migljaj, da jih ondi še čaka obila dela, ali tudi blagoslavljal bode jih pozneji zarod za to.

Dopisi.

Iz Ribnice. (Politična modrost.) V „Südost. Post“ dal je našim nemškutarjem nekdo dovoljenje, da sme odslej njih barva biti siva. To se jim pa zdi tako prijetno, da so se tega res nemudoma poprijeli. Mislimo si, da je „grauorgan“ neka žival, in pri nas bode menda močno rodovitna, zakaj povrgla je v kratkem času že več mladičev. Znanemu narodnjaku tukaj došel je namreč po pošti iz Maribora listek v obliki dopisnice, ki obsega prusaške slikane figure — vse v sivej barvi —, kakó se človeku pamet v glavo vliva in zraven tiskani nemški stih, ki hoče povedati: „Ti si osel!“ Drugim došlo je kaj drugega. Takošnji mladiči „grauorgana“ se toraj pošiljajo od naših slovečih nemčurjev ljudem v rejenstvo, ter so gotovo najlepši plod tukajšnje „deutscher kultur“. — Ali tako od daleč zaupiti na koga, ko bi se mu to lahko z manjšimi stroški v lice povedalo, to znajo tudi le naši „grauorgani“, in to ni še toliko junaštvo. Ako pozivate nas Slovence na korajžo; tukaj smo; povejte nam to v lice, da ne bomo rekli, da ste poleg „grauorganov“ še plašljivi zajci! — Sploh bi se tem ljudem to predpustno veselje še iz sreč privoščilo, ko bi ne bilo preumarno in prezajče; samo to bi si dovolili povprašati in poizvedeti — česar tudi ne bomo lahko opustili —, po katerih §§ poštne postave c. kr. pošte smejo se takošnje figure brez ovitkov dotičnikom po šolarjih na dom pošiljati, ne da bi se počakalo, da lastnik sam po-nje pride? Je-li pač možato, pohujševati na takošnji način šolsko mladino, ki take spake raznaša in ogleduje? Je-li se že pozabilo, kaj je rekel Izveličar naš o tistih, ki pohujšajo le enega izmed teh malih? — Zares v tem oziru presega to ravnanje že vse meje dostojnosti in nehoté se povprašujemo: Ni-li mar to sfinks na cesti, koder se gre v — planino?

Iz Ormoža. (Učiteljsko društvo) našega okraja je imelo dné 10. januarja t. l. v ormoškem šolskem poslopju svoj letošnji glavni shod. Pri tem je imel gosp. Kosi (jun.) iz Središča jako zanimiv in podučljiv govor „o vzgojne vrednosti otroške igre.“ Govornik je grajal napačno mnenje našega prostega ljudstva, katero ima navadno o igrah in igrajočej se deci ter omenjal, da je od tistih otrok mnogo več pričakovati, ki kažejo veselje nad igro kot od unih, kojih nobena igra ne veseli. Razovrstil je nadalje otroke in igre na tri skupine ter razjasnil, katero teh skupin ima za socijalno življenje največjo vrednost. H koncu je govoril še o tem,

kako je vzgojitelju otroke k igri napeljevati in v njej podpirati. Govor je bil z veliko pohvalo vzprejet. — Volitev novega odbora, ki je prišla zatem na vrsto, imela je nastopni izid: G. Fr. Rakuša (sv. Bolfank) predsednik, g. A. Porekar (Hum) podpredsednik, g. A. Kosi (Središče) tajnik, g. J. Jurša (Ormož) denarničar, ter gg. J. Kosi (sv. Lenart) J. Košar (Velika nedelja) odbornika. Za okrajnega poročevalca je bil izbran g. Fr. Megla (Svetinja). Imena teh gospodov nam pričajo, da je vodstvo v dobrih rokah in če še dostavimo, da bode društvo z naprej pred sejami tudi petje gojila, se je vsestranskega društv. napredka gotovo nadejati. V imenovanem zborovanju so se razdelile tudi našemu okraju namenjene od sl. Matice Slovenske podarjene knjige. Imenovani zavod je namreč lani, povodom slavljenja 40-letnice cesarjevega vladanja, sklenil iz društv. zaloge podariti knjig šolam po vsem Slovenskem. — G. Kosiju (ml.), kojemu so se knjige za naš okraj doposlale, se naroči, izreči Sl. Matici za ta dar v imenu obdarovanih pristrčno zahvalo. Ko se še naslednjic sklene, pristopiti k zavezi „Slovenskih učitelj. društev“, se zborovanje zaključilo in zbrali smo se k skupnemu obedu v gostilni gospe Šinkove, kjer smo se, pevaje krasne slov. pesmi, zabavljali do poznega večera. —

Iz spodnje Savinjske doline. (Napisi.) Nek modrijan je bojda enkrat rekel, da je več, kakor polovica ljudi na svetu blaznih ali norih, a jaz pa pravim, da je več kakor tri dele vseh ljudi na svetu nekoliko norih; in celi svet je le ena velika norišnica. Mar li ni to čez vso človeško pamet, ako vidiš ob veliki in okrajni cesti v občini Petrovski čisto nemške napise na krajnih tablah, kakor da bi bila občina Petrovče tam kje v Švabskem, a ne v lepi Savinjski dolini? A pa že vem, zakaj da imajo tam vse napise na krajnih tablah nemške; drugače bi še pač kdo mislil, da stanuje tod slovenski rod. Da pa to ni resnica, kaže tudi to, da v občini le vse po nemško uradujejo. Da bi tod Slovenci stanovali? To pa že ne more biti; le idi v Žalec, pa se boš prepričal, da ne. Ako hočeš iti v krčmo, se ti „zur krone“ pokaže; misliš: pa grem v štacuno, ali ni štacune, je le „Manufactur- pa Landesproducten-Geschäft“; hočeš iti h krojaču, ali ni ga; tam je „šneidermeister“ tudi „špenglerja“ pa „šlo-sermeistera“ bodeš našel; ali ni to vse nemško? Ali ako si pazen in hočeš paziti na govorico ljudstva, tedaj boš na vse svoje začudenje moral slišati, da slovensko govorijo. O sveti Bog, bodeš vzdihnil, to je pa narobe svet! Ljudstvo slovensko, a napisi nemški. Moj dan, na celem svetu pač tega ne vem. Povsod je vse po narodu. Na Nemškem čital sem vse povsod le nemške napise; na Madjarskem vse madjar-

ske: na laškem vse Laške. Nikoli nikjer pri drugem narodu nisem videl slovenskih: a tukaj na trdo slovenski zemlji, tu so napisi nemški! Ali ni to norost? Potem pa se moško postavijo in rečejo: Slovenci smo. Ako ste Slovenci, pa pokažite to javno, pred vsemi ljudmi; ali vas je morda sram, da bi imeli slovenske napise? Ako vas je sram, sram vas bodi! Kaj neki morejo tuje misliti o nas Slovencih, ker tako sami sebe smešimo! Smejejo se nam, pa je. Pa to ni le samo v Žalci; saj tudi v Žalci najdeš „pivarstvo“; tudi povsod drugod po vseh trgih in mestih na slovenskem Štajarji ni boljše; kamor koli greš, povsod enaki stari greh. Pa pravijo: e kaj; naj bo napis, kokoršnji hoče, da sem le jaz Slovenec! Ali čuj, ako bodem jaz nosil nemški trak, pa bodem trdil, da sem Slovenec, ali mi ne bode vsak v lice plunil? Ako hočemo Slovenci biti in tudi kot taki spoštovani biti, ne smešimo sami sebe; pokažimo, da stanuje todi v resnici slovenski rod; proč toraj z vsemi nemškimi napisi po Slovenskem!

Iz Maribora. (Nekaj za posle.) Nekaj posebnega in skoraj čudnega moram poročati, kar denešnji — zlasti po mestih — redkokedaj doživimo. V Mariboru je pri g. baronu G. L. več let služila deklina iz poštene kmečke hiše v Slov. goricah. Bog jej pošlje ženina in zdaj se je omožila. Toda to ni kaj čudnega, da se je omožila, saj se to tudi drugim dekletom nagodi, pa to je bilo jako lepo, da gospa baroninja deklino ni pustila iz svojega hrama do tiste ure, ko je šla nevesta pred altar, in da je sama baroninja že cele tjedne skrbela za gostovanje in je tudi bližje rodini služila imenitno gostijo. Baron in baroninja sta se sama gostije vdeležila in sta presrečni nevesti tudi napivala ter jej vso srečo želela. Ravno zbog tega pa, ker skrbi gospôda za svojo družino, kakor za otroke svoje, zato pa jim ni treba poslov iskati, ampak silijo jim v hišo, če je kakšna služba prazna in če kateri mora oditi, kakor sedaj nevesta, gre s solznimi očmi od hiše. Taka je res prava, krščanska gospodinja, ki ima svoje posle kakor svoje otroke in ne, kakor sužnje, in tak je res plemenit gospodar, od katerega bi se drugi, ki za svojo družino nimajo nikdar prijazne besede, lahko kaj naučili. — Pri sladkem vinu je gostom prišla dobra misel, da hočejo za dijaško kuhinjo nekaj zložiti. Precej je položila g. baroninja cekin, g. baron pa dvajsti srebrnikov in oni drugi gostje so nabrali 6 fl. 40 kr. Živili!

Iz Slov. Bistrice. (Ženitovanje.) Ker se je pričel čas ženitovanj, zato se je priredila lična knjižica pod naslovom „Ženitovanje“. Ta „ženitni običaj“ je izšel pred nekaj leti v „Slov. Gospodarji“, potem pa v knjigi „Črtice“, katero je izdala Matica Slovenska v Ljubljani. Ker

pa ni bilo tako moči dostim s tem delcem ustreči, zato je bil pisatelj te knjižice od mnogih opominjan, da bi ta „ženitni običaj“ v posebni knjižnici dal tiskati. Po prvih dveh natisih se je slednje čase dosti popraševalo, zato se je zopet priredil ves predelan tretji natis. Slovenci, sezite zopet po tej knjižici! Ko bode ta iztis po večjem razprodan, imam zopet priredjenih nekoliko okroglih pesmic in druge nedolžno-šaljive tvarine, da se bode v četrti natis knjižici pridjalo, poštenim Slovencem za dobro voljo, tudi poduk in kratek čas. Slovenci, sezite torej po tej mični, lični knjižici, katera se dobi v tiskarni sv. Cirila v Mariboru samo za 15 kr., po pošti pa 18 kr. Da bi ta knjižica ceneje med ljudi prišla, zato je želeli, da bi č. g. duhovnici in drugi rodoljubi za svoje farmane in okoličane v večjih zavojih iz tiskarne sv. Cirila knjižice naročili. Tedaj še enkrat: sezite, Slovenci, po tej knjižici, da bote imeli na ženitvah pošteno razveseljevanje in kratek čas. St.

Od Velike nedelje. Dne 18. t. m. šel je Franc Pevec, sin iz Runča, Velikonedeljske župnije, s svojim tovarišem, nekim viničarjem, na Stanovskem vrhu v les sekati drv. In sicer sta se bila pogodila za plačo od sežnja. Ko sta podrla neko bukev, palo je drevo takó nesrečno na tla, da je zadelo deblo Franca Pevca ter ga popolnoma pomandralo tako, da je drugi dan previden s sv. zakramenti umrl, njegov tovariš, kojega je samo vejevje zadelo, ni toliko dobil, vendar pa bo tudi on nekaj časa postelj varoval. In isti dan je v Litmerku, komaj jedno uro oddaljenem kraju od prve nesreče, podiral neki drvar tudi drva v lesu ter ravno tako nesrečno podrl, samo s tem razločkom, da je bil takoj, ko ga je drevo zadelo, mrtev ter ni imel časa za sv. izpoved. V resnici čuden slučaj, dve tako jednaki nesreči v jednom dnevu!

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Na Dunaji je bival te dni princ Aleksander Battenberg, poprejšnji knez Bolgarski. Svitli cesar so princa častno vzprejeli ter so ga tudi v gostje povabili. Svet ugiblje, česa je kje princ iskal na Dunaji. — V sredo, dne 30. januarija bode prva letošnja seja v drž. zboru. — Škof v Krakovem, ima poslej čast kneza ter nosi ime „knezoškof.“ — Našim prenapetim Nemcem še ni zadosti huda „Tagespost“, v Gradci izhaja sedaj po novem letu nov tednik, „Deutsches Volksblatt.“ Kdor ne bere tega lista, tak ne ve, kaj se pravi „nemški narodnjak“. Sam večni Bog nas naj obvaruje, da ne pride gospôda te vrste k zeleni mizi! Kdor ne govori nemški, temu pojde tačas gotovo za jezik; kar izdere mu ga kak tak narodnjak. Beli kruh je, kakor zatrjuje